

[Kim Behnke]

kettinget ved, har meget stor indsigt i EF-spørgsmål, så jeg kan da godt forstå, at man i CD får ondt i maven ved tanken om, at man med en minister for økonomisk samordning, hr. Erhard Jakobsen, overså eller forbiså EF-perspektivet.

Hr. Ivar Hansen ville gerne give indtryk af, at dette forslag har mistet enhver interesse. Jeg må minde hr. Ivar Hansen om, at dette forslag har aktualitet og kan få endnu mere aktualitet på det tidspunkt, hvor Udvalget for Forretningsordenen finder anledning til at konkludere, hvad vi selvfølgelig forventer og håber, at der bliver tale om, nemlig at der i ambisagen er sket en overtrædelse af ministeransvarlighedsloven, for så må konsekvensen for Folketingets partier da blive, at man vedtager dette beslutningsforslag og dermed får rejst rigsretstiltale.

Så benyttede hr. Ivar Hansen også lejligheden til at henvise til, hvordan hr. Ole Espersen under et tidligere punkt på dagsordenen havde brokket sig over den måde, bemærkningerne til forslaget var formuleret på. Hr. Ole Espersen var noget utilfreds med forslagets punkt 2, hvori det pålægges anklageren at udfærdige stævninger og tilvejebringe fornødne bevisligheder osv. Jeg skal i den forbindelse gøre hr. Ole Espersen og hr. Ivar Hansen opmærksom på, at det sådan set ikke er en formulering, Fremskridtspartiet har taget ud af den blå luft. I bekendtgørelse af lov om rigsretten nr. 641 af 17. september 1986 fremgår det i henhold til § 20, hvorledes proceduren er i forbindelse med en rigsret. Der står:

»Det påhviler anklageren uden ophold at påstævne sagen. Han tilvejebringer så vidt muligt de fornødne bevisligheder, forbereder den bevisførelse, der skal finde sted under domsforhandlingen, og gør indstilling til rigsretten om de foreløbige undersøgelseshandlinger, han anser for nødvendige.«

Dette beslutningsforslag er altså formuleret i overensstemmelse med gældende lovgivning.

Det er rigtigt, at vi i bemærkningerne er ærlige og siger, at vi afstår fra at benytte dette beslutningsforslag til at komme med 10, 20 eller 30 siders politiske meldinger. Vi ved af bitter erfaring – og de, der ikke tror mig på mit ord, kan genkalde sig sandhedsværdien i Folketingets forhandlinger – at når Fremskridtspartiet har fremsat et beslutningsforslag, hvor man vel at mærke kun stemmer om selve forslaget

tekst, så har ordfører efter ordfører fundet et ord, et komma, en sætning eller en formulering i bemærkningerne side 23, som vedkommende ikke bryder sig om og derfor bruger som et halmstrå midt i Atlanterhavet til at sige: Nej, vi kan alligevel ikke støtte Fremskridtspartiets forslag. Derfor afstod vi fra at komme med politiske tilkendegivelser, som vi selvfølgelig var fristet til. Beslutningsforslaget er den regulære juridiske formulering af det, der skal til for at rejse en rigsretstiltale.

Den politiske melding har det foregående punkt på dagsordenen givet os lejlighed til at komme med, og hr. Ole Donner har fremført Fremskridtspartiets melding vedrørende dette forslag. Men det er en urimelig bebrejdelse, at vi ikke bruger bemærkningerne til at komme med lange politiske udredninger. Man kunne have bebrejdet os, hvis vi havde gjort det. På denne måde kan Folketingets partier med hver sin begrundelse støtte forslaget.

Det er også blevet nævnt, hvorvidt skatte- og økonomiminister Anders Fogh Rasmussen overhovedet ...

Formanden:

Man bruger kun titlen, ikke navnet på ministeren.

Kim Behnke (FP):

... er skyldig. Det ville i allerhøjeste grad være betænkeligt, hvis vi i et beslutningsforslag tager stilling til, hvorvidt ministeren er skyldig. Det er op til rigsretten at afgøre.

Men det er fristende også i denne forbindelse at nævne, at ser man på det historiske forløb, der var op til vedtagelsen af arbejdsmarkedsbidraget, er der ingen tvivl om, at der er mange andre, som sikkert også har lod og del i ansvaret. Men den nuværende skatteminister vidste selvfølgelig, da han accepterede ministerhvervet, at man er minister både for det gode og det onde, og i dette tilfælde altså også for at skulle gennemføre arbejdsmarkedsbidraget. Derfor er det den nuværende minister, rigsretstiltalen rejses mod.

Jeg vil til sidst vende tilbage til det, jeg indledte mit indlæg med, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt et parlament er forpligtet til at rejse en sådan sag. Når vi om 5, 10 eller 20 år bliver bebrejdet, at denne arbejdsmarkedsbidragssag ikke fik flere konsekvenser, end tilfældet vil